

# קולנוע

(המשך מעמוד 20)

חקי ובחולצה חקי. היא נכנסה לחדר המפקד, הצמידה שתי רגליים, הרמימה את יד ימין לגובה המצח, בקו מקביל לקרקע, מה שנקרא בשפה פשוטה — היא הצדיעה. המפקד הביט בה, ולא הגיב. היא חשבה שאולי ההצדעה לא היתה נכונה. היא הציצה בכפתור החולצה, אולי הוא לא די סגור. היא הורידה את המכס לנעליים. הן דווקא היו מצוחצחות. היא נשארה עומדת, במצב של הצדעה, בלי לזעזע מה לעשות. כעבור דקות אחדות פתח המפקד את פיו ואמר: „את לא לבנה סינקלשטיין? זאת שמשחקת בסרט מרגו שלי? נכון זו את? תיכף הכרתי אותך.“

ואחר כך, לאחר שהוא התנצל וביקש אלפי סליחות, הוא שאל אותה אם היא היתה מוכנה לתת לו אוטוגרף. „זה לא בשבילי“, הוא הסביר לה, „זה בשביל הבן שלי. הוא לא יסלח לי אם הוא ידע שראיתי אותך ולא לקחתי ממך אוטוגרף.“

חשבו שאחרי האוטוגרף היא תעבור לי- להקת הנחיל, אבל החליטו לא לבזבז אותה. ועכשיו הצבא מכין לה תוכנית יחיד, ה- מבווימת בידי אמנון מסקיף.

## סרטים

### רמז עם

#### בולדוזר

**תעלת בלאומילך** (הוד, תלאביב; ישראל) אפרים קישון לקח בדיחה לא מסור- בכת: חולה-רוח, שנמלט מבית-חולים, מת- תיל לקרות חורים ברחוב אלנבי. לבסוף הוא הופך את הרחוב לתעלת-מים נוסח ונציה. כדי שיבינו את הבדיחה היטב, לקח אפרים קישון קומפרסור והתחיל לקרוח בה חורים. אחרי-כך הוא לקח כמה בולדוזרים וחפר בה. ואחרי-כך הוא לקח כמה באגרים ושופלדוזרים ועגורנים וחפר בה. עד שבסוף הוא הצליח להסוך את הבדיחה לתעלה פתוחה, נוסח ונציה. כל התרגיל הזה לוקח בערך שעתיים.

אפרים קישון הוא גאון ברמיות רמזים. כל רמז הוא רומז בעזרת בולדוזר. כבר מתחילת הסרט מראים לנו שבומבה צור הוא חולה-רוח. זה רמז עדין שהקהל תופס מיד. כאשר, בסוף הסרט, מבין זאת גם נסים עזיקרי, אנו רואים שאפילו רמז עדין מאוד מובן בסופו של דבר. העובדה שכולם, חוץ מקהל הצופים, אינם יודעים שבומבה חולה-רוח, מגבירה כמובן את המתח, ואיל- מלא הרמז שרמז לנו קישון כבר בהתחלה מי יודע אם היינו מצליחים לנחש שבומבה משיגע. תודה, קישון, על הרמז.

כמו כן רמזנו לנו קישון כל הזמן, כל הזמן, כל הזמן, שהמצב יהיה עוד יותר גרוע. כאשר נגיע הקומפרסור הוא רומז לנו שעוד יבוא בולדוזר. כאשר מגיע הבולדוזר רומזים לנו שעוד מעט יציף הים את תלאביב. כמו כן, רומזים לנו כל הזמן שעוד מעט יקרה משהו מצחיק בדרך ל- תעלת בלאומילך. אם רואים מצד אחד ראש-עיר, ומצד שני בור, רומזים לנו שעוד מעט יפול ראש-העיר לתוך הבור.

אל דאגה. הוא נופל. יש עוד דברים מצחיקים מהסוג הזה. יש עוד בור, וראש-העיר נופל גם לבור השני. בומבה צור צריך לשחק אחד שתופר כל הזמן עם קומפרסור. והוא באמת כל הזמן חופר עם קומפרסור. עושה רושם שהוא מצא את תפקיד חייו, ולא נתפלא אם מ- היום לא יסכים להוסיף בלי קומפרסור.

הסרט מתחיל בנקודת שיא — כלומר כאשר אנו כבר יודעים כל מה שעתיד לקרות, וזה בתוך פסק תנועה מפלצתי ענ- צפירות וצופרים ושוטרים, והסרט נמשך כל הזמן בנקודת השיא שלו, כאשר אנ- כל הזמן יודעים מה יקרה וכל הזמן הבולדוזרים מבלדזרים. והסרט נגמר באותו נקודת-שיא שבה התחיל, וזה באמת שיא. אפרים קישון הוא סופר האבסורד, אב- לא כמו שהוא חושב. הוא הצליח להבי- לידי אבסורד את מה שאפשר להוציא מבד- חה אחת. מבדיחה שגדלה כמחצית הלימו- הוא הצליח להסיק מיץ במיליון לירו- בטכניקולור.

כל שחקני ישראל, חוץ מאלה ששהו נ- מיקרה בחו"ל, נתנו ידם למיבצעי-היוקר- הקישוני. הסרט עתיד לזכות בהצלחה כב- רה למרות כל האמור לעיל, כי קישון אי- סועל מעולם בחלל ריק — הוא מכיר א- טעם הקהל שלו.

אבל צריך לאהוב את זה, כי זה כל מ- שיש לנו להתראות בקישון הבא.



**במישתו של אוטול** הירונימוס מתחיל לעלות על מורהו, ועובר דרך מיטותיהם של כל גדולי המין בדורנו. שחקן-האופי פטר אוטול מתוך הסרט בקט, כאן בתמונה: בטצינה המזכירה את

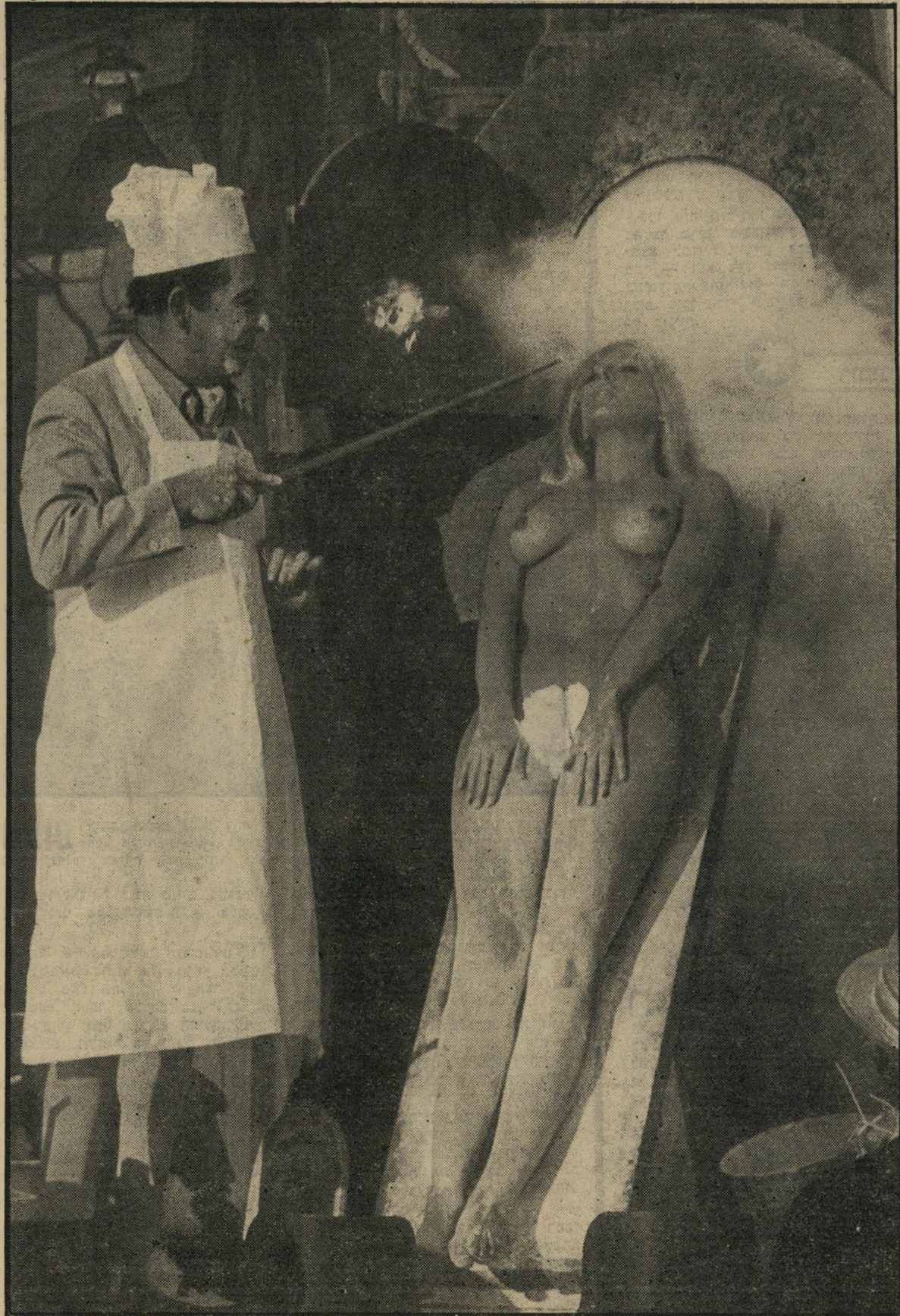
לתלות לי סעמון על הצהאר ולצעוק: מלוכלך! מלוכלך!

### ★ ★ ★ התונה בחנות

**את כל** נערות-העירום, ובייחוד את השחקנית הראשית דמוית הנימפה ה- נקראת קוני קוסקי, לקח ניולי, המחבר- המפיק-הבמאי-הכוכב של הסרט, ממועדון- הפלייבוי ומרחובות ניו-יורק, חוץ מאשר את אשתו לחיים, שגם היא מבצעת איתו כמה סצינות מול המצלמה, אותה מצא לפני זמן רב.

היא הסכימה להשתתף בסרט, כי היא טר- ענת שהדמות בחיים דומה מאוד לזו שב- סרט. גם בעלה טוען כך. ובכלל, הוא טוען שהחיים השפיעו עליו הרבה רעיונות קול- נועיים. למשל, לשופט שחיתן אותם היתה התנות במכנסים פתוחה.

הוא מסרב לסכם את רעיון הסרט. הוא טוען: „אני רוצה שהסרט ידבר בעד עצ- מו.“ וכפי שאפשר כבר לראות, הסרט הזה לא סתם מדבר, הוא מפטפט ברעש רב.



את רוב החיים.

שיו. לך, אבל בצורת ים. ואני ס לדרך מאפיה דומה ר- ליד צריך

ימן, איך מבטלים

וא לוקח אותה שם שעושה. מ מסויי איתה את קרי: הוא

מציג לו ומסביר לה מלא לה, והם שעושים. צושה את בו, ושאף

סון ניולי, זמר בפני מוס חוזר

אני זוכה הרי צריך

**נערת המאפייה** מודו ומדריכו של הירונימוס התמים מלמד אותו מיד עם צאתו לאוויר חיי הלילה את תורת החיים של חיים אלה: „צריך תמיד להוסיף להן שמרים.“ ההדרכה נעשית במאפייה מלאת קמח ובצק.